ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΥ
9 ΑΠΡ. 1901
ΝΟΒΟΡΟΣΣΙΙΣΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 23 ΜΑΡΤΙΟΥ 1901 ΑΡΙΘ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Γρεβενῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἀρχιγρ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
† Ὁ Μέγας Ἀρχιδιάκονος ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας)
ΧΡ. ΠΑΠΑ-Ι-ΩΑΝΝΟΥ (γραμματεύς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου
ἀποστελλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

Ἀρχισυντάκτης Ἱεροδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δήλωσις—Πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας— Ὁ ἐνοριακὸς κλῆρος καὶ ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ: Μία ἄδικος καὶ ἐν ταὐτῷ ἐπιβλαβὴς παραγνώρισις— Ἐκλογὴ νέων μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου— Ἔκθεσις τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου — Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιθεώρησις — Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά— Δήλωσις τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ διευθύνουσα τὴν «Ἐκκλ. Ἀλήθειαν» Ἐπιτροπὴ ἀσμένως ἀγγέλλει τοῖς συνδρομηταῖς καὶ ἀναγνώσταις τοῦ περιοδικοῦ ὅτι ἀπὸ τῆς παρούσης ἑβδομάδος, πατριαρχικῇ καὶ συνοδικῇ ἐπινεύσει καὶ ἐγκρίσει, ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» διωρίσθη ὁ ἱερολογ. ἱεροδιάκονος κ. Ἀθανάσιος Πιπέρας, πρόλυτης τῆς θεολογίας τῆς ἐν Κιέβῳ τῆς Ρωσσίας θεολογικῆς Ἀκαδημίας καὶ τέως καθηγητὴς τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀκράδαντον ἔχουσα πεποίθησιν, ὅτι οἱ ἀναγνῶσται τοῦ περιοδικοῦ ταχέως ἐκ τῶν πραγμάτων θὰ ἐκτιμήσωσι τὸ πρόσφορον τῆς τοιαύτης πληρώσεως τῆς ἀπὸ πολλοῦ κενῆς διατελούσης θέσεως ἀρχισυντάκτου καὶ τῶν εἰσαγομένων ἀπὸ τοῦδε βελτιώσεων ὑπὸ τὴν ἔποψιν ἰδίᾳ τοῦ ποιοῦ τῆς καταχωριζομένης ὕλης, πέποιθεν ἅμα ὅτι τὸ φιλομαθὲς καὶ φιλόχριστον κοινόν, μείζονα τοὐντεῦθεν σὺν Θεῷ μέλλον ἵνα καρπῶται τὴν ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τούτου περιοδικοῦ πνευματικὴν ὠφέλειαν, μείζονα καὶ προθυμοτέραν συνεπῶς καὶ αὐτὸ ἐπιδείξεται τὴν ἐξ ἑαυτοῦ ὑποστήριξιν καὶ ἀρωγήν.

Ἡ ἐπιτροπὴ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΗΜΕΤΕΡΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ἐπιποθοῦντες διακαῶς τὴν ἐπὶ μᾶλλον προαγωγὴν καὶ ἐπίρρωσιν τοῦ ἔργου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», τοῦ μόνου ἐπισήμου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ θεολογικοῦ τούτου ὀργάνου τῶν ἡμετέρων Πατριαρχείων, ἥ τε Α. Θ. Παναγιότης καὶ ἡ περὶ Αὐτὴν ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος, ἐνέκριναν τὴν πρότασιν τῆς Διευθυνούσης τὸ φύλλον σεβ. Ἐπιτροπῆς περὶ προσλήψεως ἀρχισυντάκτου καὶ ηὐδόκησαν ν' ἀναθέσωσι τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην εἰς ἐμὲ τὸν ἐλάχιστον τοῦ Κυρίου διάκονον. Καίπερ συνειδὼς τὴν δυσχέρειαν τοῦ ἔργου ὑπὸ τοὺς ὅρους μάλιστα ὑφ' οὓς διεξάγεται τοῦτο παρ' ἡμῖν, δὲν ἀποκρύπτω οὐχ ἧττον τὴν ἣν αἰσθάνομαι χαρὰν ἐπὶ τῇ ἀνατεθείσῃ μοι ταύτῃ διακονίᾳ τοῦ θείου λόγου, καὶ κηρύττω δημοσίᾳ τὴν ἐπὶ τούτῳ εὐγνωμοσύνην μου τῇ ἁγίᾳ Μητρὶ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις καὶ μεθ' ὅλον τὸ ἀντίξοον τῶν περιστάσεων πράττει πᾶν τὸ δυνατὸν πρὸς τὴν εὐδόκιμον καλλιέργειαν τοῦ θείου λόγου οὐ μόνον διὰ τοῦ ἀπ' ἄμβωνος κηρύγματος, ἀλλὰ καὶ δὴ καὶ διὰ θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ τύπου. Καὶ δικαίως. διότι ἀλήθεια πανθομολογουμένη ἐστίν, ὅτι ἐν

ταῖς ἡμέραις ἡμῶν καθόλου μὲν ὁ τύπος εἶνε μεγάλη δύναμις, ὁ δὲ θρησκευτικὸς τύπος ἰδίᾳ μέγα θρησκευτικὸν βῆμα. Γνωστὸν τὸ προσφυῶς ἀπὸ τοιαύτης ἀπόψεως λεχθὲν ὑπό τινος τῶν νεωτέρων, ὅτι ἂν τὴν σήμερον ἔζη ὁ τῶν ἐθνῶν ἀπόστολος Παῦλος ὡς βῆμα θὰ ἐξέλεγεν ἀντὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν μεγαλόφωνον τοῦ τύπου σάλπιγγα. Γνωστὸν ἐπίσης, οἵαν τὴν σήμερον ὁ θρησκευτικὸς τύπος ἐξασκεῖ ροπὴν ἔν τε ταῖς ἀλλοδόξοις καὶ ταῖς ὁμοδόξοις χριστιανικαῖς χώραις. Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ θρησκευτικοῦ τύπου ἐν Ἀγγλίᾳ, Γερμανίᾳ, Γαλλίᾳ, Ρωσσίᾳ, Ἀμερικῇ καὶ ἄλλαις χριστιανικαῖς χώραις ἐπεκτείνεται εὐεργετικώτατα ἐπὶ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων. Διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ τύπου οἱ θεολόγοι τῶν διαφόρων χριστιανικῶν χωρῶν ἀνακοινοῦσιν ἀλλήλοις τὰ πορίσματα τῶν ἰδίων θεολογικῶν μελετῶν, καὶ δι' αὐτοῦ κυρίως πλουτίζουσιν ὁσημέραι τὴν οἰκείαν θρησκευτικὴν φιλολογίαν. Διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ τύπου τὰ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ κέντρα ὑπεραμύνονται τῶν δογματικῶν καὶ ἠθικῶν τοῦ χριστιανισμοῦ ἀληθειῶν ἐναντίον τῶν ἑκάστοτε ἐμφανιζομένων ὑλιστικῶν καὶ λοιπῶν λαοφθόρων πλανῶν, προσπαθοῦντα οὕτω καταλλήλως νὰ διαφωτίζωσιν ἐπὶ τῶν σχετικῶν ζητημάτων τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τοῦ ἰδίου κλήρου καὶ λαοῦ, ὑπεκκαίοντα μὲν τὸν ζῆλον τοῦ πρώτου, διακρατοῦντα δὲ θερμὸν τὸ θρησκευτικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ δευτέρου. Τὸν θρησκευτικὸν τύπον εὑρίσκει τις ἀνὰ τὰς χώρας ταύτας ἔν τε τῇ αἰθούσῃ τοῦ πλουσίου καὶ ἐν τῇ καλύβῃ τοῦ πτωχοῦ, διότι εἰς ἀμφοτέρους οἶδεν οὗτος νὰ διανέμῃ προσηκόντως τὸν στηρίζοντα καὶ ἐκτρέφοντα πνευματικῶς οὐράνιον τοῦ θείου λόγου ἄρτον.

Σκοποῦσα ἀρχῆθεν ν' ἀνταποκριθῇ εἰς παρομοίας θρησκευτικὰς ἀνάγκας τοῦ παρ' ἡμῖν χριστεπωνύμου ὀρθοδόξου πληρώματος, ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» εἰργάσθη μέχρι τοῦδε κατὰ τὸ δυνατὸν πρὸς πλήρωσιν αὐτῶν. Ἀναλόγως δὲ τῶν τὴν σήμερον παρουσιαζομένων νέων πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἡμετέρου κλήρου καὶ λαοῦ ἐργασθήσεται καὶ ἐφεξῆς κατὰ τὸ ἀκόλουθον Πρόγραμμα:

Καὶ δὴ ὡς θεμελιώδης μὲν ἀρχὴ καὶ ἰθύνουσα ἰδέα τοῦ ἡμετέρου προγράμματος ἔσται ὅπως ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ», τῷ τε ἑβδομαδιαίῳ καὶ μηναίῳ αὐτῆς φύλλῳ, καταχωρίζηται ὕλη θρησκευτικὴ ὅσον τὸ δυνατὸν **ποικίλη** καὶ **ἐνδιαφέρουσα,** ἑκατέρου τῶν δελτίων φυλάσσοντος καὶ πάλιν τὸν οἰκεῖον χαρακτῆρα, τοῦ μὲν δηλονότι ἑβδομαδιαίου ἁπλούστερον καὶ δημωδέστερον, τοῦ δὲ μηνιαίου ἐπιστημονικώτερον. Πρὸς τοῦτο δὲ θέλουσι καταχωρίζεσθαι ἑκάστοτε ἐν αὐτῷ: 1) **Μελέται ἀπολογητικαί,** σκοποῦσαι τὴν στήριξιν καὶ ὑπεράσπισιν τῶν θεμελιωδῶν τοῦ χριστιανισμοῦ ἀληθειῶν, ἵνα δι' αὐτῶν ὁ χριστιανὸς ἀναγνώστης «ἐπιγινώσκῃ περὶ ὧν κατηχήθη λόγων τὴν ἀσφάλειαν». 2) **Μελέται κατηχητικαί,** σκοποῦσαι τὴν συστηματικωτέραν κατήχησιν τῶν ἁπλουστέρων ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, τῶν ἐκ τῶν τάξεων δηλονότι τοῦ λαοῦ. 3) **Μελέται πολεμικαὶ ἢ εἰρηνικαί,** σκοποῦσαι τὴν διαφώτισιν τῶν σχέσεων ἡμῶν πρὸς τὰς ἀλλοδόξους χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, τάς τε εὐμενέστερον καὶ τὰς ἄλλως πως πρὸς τὴν ἡμετέραν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν διακειμένας. 4) **Μελέται ποιμαντικαί,** σκοποῦσαι τὴν διαφώτισιν τῶν ἀφορώντων εἴς τε τὸν βίον καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ ἐνοριακοῦ ἡμῶν κλήρου. 5) **Μελέται γραφικαὶ ἢ ἐξηγητικαί,** ἀντλοῦσαι ἐκ τοῦ ἀκενώτου τῶν θείων Γραφῶν θησαυροῦ τὰ αἰώνια καὶ λαοσωτήρια τῆς θείας ἀποκαλύψεως διδάγματα, τῆς μόνης «δυναμένης σοφίσαι εἰς σωτηρίαν». 6) **Μελέται ἐκκλησιαστικο-ιστορικαὶ** καὶ **ἐκκλησιαστικο-ἀρχαιολογικαί,** πρὸς δὲ **ἐκδόσεις** τῶν διαφόρων σπουδαίων γραπτῶν κειμηλίων, ἐν οἷς πλουτεῖ ὁμολογουμένως ἡ ἡμετέρα πρεσβυγενὴς Ἐκκλησία. 7) **Ἐκκλησιαστικαὶ ἐπιθεωρήσεις, Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά,** θρησκευτικαὶ **βιβλιογραφίαι,** καὶ τ. τ., παρέχουσαι τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας ἐπὶ τῆς συγχρόνου πορείας τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ θεολογικῆς δράσεως ἔν τε τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ παρ'ἡμῖν.

Ἐν τῇ «Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ», συντασσομένῃ μὲ τὰ γνωστὰ γλίσχρα παρ' ἡμῖν μέσα καὶ μὴ διαθετούσῃ ἑπομένως χρῆμα ἱκανὸν πρὸς μίσθωσιν πολλῶν καλάμων, εὐγνωμόνως πάντοτε γενήσονται δεκταὶ μελέται, διατριβαί, ἀλληλογραφίαι καὶ τ. τ., σύμφωνοι πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτῆς, προθύμως δὲ ἀνοίγει αὐτῇ τὰς πύλας αὐτῆς εἰς ἐκείνους τῶν ἡμετέρων θεολόγων ἢ λογίων καθόλου, οἵτινες ποθοῦσι τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν εὐρυτέραν παρ' ἡμῖν διάδοσιν ὑγιῶν καὶ σωτηρίων ἀρχῶν καὶ διδαγμάτων, παρέχουσα οὕτως αὐτοῖς τὸ μέσον καὶ τὴν ἡμετέραν πενιχρὰν θρησκευτικὴν φιλολογίαν νὰ

ΗΒΟΗΜΕΙΚΗ

πλουτίζωσι καὶ ἑαυτοὺς ἐπὶ πλέον ν' ἀνυψῶσιν ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει. Τὸ ἔργον εἶνε ὁμολογουμένως ἱερὸν καὶ κοινωφελές, κοινὸν λοιπὸν ἔστω τοῖς δυναμένοις καὶ τὸ περὶ αὐτοῦ ἐνδιαφέρον, θερμὸς δὲ καὶ ἐνεργὴς ὁ ζῆλος.

Ὁ ἀρχισυντάκτης

Ο ΕΝΟΡΙΑΚΟΣ ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΑΥΤΟΥ

Α΄.

Μία ἄδικος καὶ ἐν ταὐτῷ ἐπιβλαβὴς παραγνώρισις.

> «Τῇ δὲ (ἱερωσύνῃ) τὸ προκείμενον— πτερῶσαι ψυχήν, ἁρπάσαι κόσμου καὶ δοῦναι Θεῷ... εἰσοικίσαι τε τὸν Χριστὸν ἐν ταῖς καρδίαις διὰ τοῦ Πνεύματος, καὶ τὸ κεφάλαιον— Θεὸν ποιῆσαι καὶ τῆς ἄνω μακαριότητος»
> (Γρηγορ. Θεολ. περὶ Ἱερωσ. ΚΒ΄, Β΄).

Δὲν ὑπάρχει πρὸς μεγάλην λύπην μας φόβος, μὴ κατηγορηθῶμεν ἐπὶ ὑπερβολῇ μηδ' ἐπὶ τῷ ὅτι πλέκομεν Ἱερεμιάδας ἐν οὐ δέοντι, ἐὰν εἴπωμεν, ὅτι παρ' ἡμῖν τὴν σήμερον, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ, παραγνώρισις σπουδαία ὑφίσταται ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀποστολὴν καὶ σημασίαν τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου. Φοβούμεθα τοὐναντίον μὴ λεχθῇ καὶ περὶ ἡμῶν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, ὅτι «γλαῦκας εἰς Ἀθήνας κομίζομεν» θέλοντες νὰ ὑποδείξωμεν τὸ [ἀναμφισβήτητον πλέον γεγονὸς τῆς τοιαύτης παραγνωρίσεως, ἥτις ὅσον ἀφ' ἑνὸς εἶνε ἄδικος, τοσοῦτον ἀφ' ἑτέρου ἀποβαίνει ἐπιβλαβής. Καὶ ἵνα παραλείψωμεν πλεῖστα ἄλλα χαρακτηριστικὰ φαινόμενα τοῦ παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικο-κοινωνικοῦ βίου, μαρτυροῦντα τρανῶς περὶ τῆς πικρᾶς ταύτης ἀληθείας ἔναντι τῶν τυχὸν ἀμφιβαλλόντων, εἴπου γε τοιοῦτοί τινες ὑπάρχουσιν εἰσέτι, ἀρκεῖ, νομίζομεν, νὰ ῥίψῃ τις ἁπλῶς βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιαστικο-κοινωνικοῦ βίου οὐ μόνον πρωτοστατούντων σήμερον ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ πολιτισμοῦ λαῶν, ἀλλὰ καὶ ἄλλων δευτερευούσης σημασίας, καὶ θέλει ἐκ τῆς συγκρίσεως τοὐλάχιστον καταμάθῃ πόσον ἡμεῖς ὑστεροῦμεν τῶν ἄλλων ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο. Τὰ συνήθη ἐλαφρυντικὰ καὶ δικαιολογητικὰ τοῦ τοιούτου φαινομένου ἐπιχειρήματα (λόγοι ἱστορικοί, οἰκονομικοί, κλπ.) δὲν εἶνε ἄγνωστα εἰς τὸν γράφοντα, τὴν δὲ βαρύτητα τούτων οὐδαμῶς προτιθέμεθα νὰ διαμφισβητήσωμεν. Φρονοῦμεν ὅμως, ὅτι καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα, ὅτι κυριώτατον αἴτιον τῆς ἐν λόγῳ παραγνωρίσεως ἐξακολουθεῖ νὰ ᾖ πάντοτε ἡ ἀνεπαρκὴς γνῶσις τοῦ θείου ὕψους καὶ τῆς μεγάλης ἀποστολῆς τοῦ ποιμαντορικοῦ ἀξιώματος, καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ μὴ προσήκουσα ἐκτίμησις τῆς σημασίας τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου ἐν τῷ ἔργῳ τῆς βελτιώσεως καὶ ἐπὶ τὰ κρείττω προαγωγῆς τῆς ἡμετέρας κοινωνίας. Οἱ πλεῖστοι τὴν σήμερον παρ' ἡμῖν εἴτε ἐξ ἀμαθείας καὶ ἐπιπολαιότητος εἴτε ἐκ θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας δὲν κατανοοῦσιν οὔτε τὸ θεῖον ὕψος οὔτε τὴν μεγάλην πρακτικὴν σπουδαιότητα τοῦ ἱεροῦ κλήρου διὰ τὸν βίον ἡμῶν ὡς Ἐκκλησίας, Κοινωνίας καὶ Γένους. Οἱ τοιοῦτοι ἐμβλέπουσιν ἐν τῇ ἱερωσύνῃ ἁπλοῦν πόρον ζωῆς, ἓν ἐπὶ πλέον βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα. Καὶ τὸ θλιβερώτερον, ἐν αὐταῖς τῶν ἐκλεκτῶν ταῖς τάξεσιν, ἐν αὐτῷ τῷ ἐνοριακῷ κλήρῳ, ἀπαντᾷ τις ἔστιν ὅτε οὐχὶ ὑψηλοτέραν τῆς ἀνωτέρω ὑποδειχθείσης περὶ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ὑπουργήματος ἔννοιαν. Ἐντεῦθεν παρ' ἡμῖν αἱ ἄκαιροι χειροτονίαι καὶ ὁ πλεονασμὸς τῶν ἱερέων, ἐξ οὗ πάλιν ἡ ἥκιστα ἐπίζηλος, ὡς τὰ πολλά, οἰκονομικὴ τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου κατάστασις, καὶ ὡς ἀναγκαία συνέπεια τὸ δυσχερές, ἂν μὴ δυνατόν, τῆς τηρήσεως τῆς προσηκούσης ἀξιοπρεπείας καὶ τοῦ γοήτρου τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου ἀπέναντι τῆς κοινωνίας.

Ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» σκοποῦσα πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ ἀσχοληθῇ περὶ τὰ ἀφορῶντα εἴς τε τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἀποστολὴν τοῦ ἱερέως, ἐφιστᾷ σήμερον τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ παραγνωρίσεως, καὶ ἀπέναντι ταύτης ἀντιτάσσει τὸ ὕψος τῆς ἱερωσύνης καὶ τὴν μεγάλην σπουδαιότητα τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἡμετέρας κοινωνικῆς ἀναπλάσεως, ἔχουσα ἐν τούτῳ ἀσφαλεῖς ὁδηγοὺς ἔνθεν μὲν τὴν θείαν Γραφήν, ἑτέρωθεν δὲ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, τὴν Ἱστορίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Περὶ τοῦ θείου ὕψους καὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς κατὰ Χριστὸν ἱερωσύνης μαρτυρεῖ πρῶτον αὐτὴ ἡ *ἀρχὴ καὶ καταγωγὴ* αὐτῆς. Ἡ τῆς Κ. Διαθήκης ἱερωσύνη, ἡ καὶ ἱερωσύνη τῆς χάριτος λεγομένη, ἀνάγει, ὡς γνωστόν, τὴν ἀρχὴν αὐτῆς εἰς αὐτὸν τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἀρχιποίμενα καὶ καλὸν ποιμένα Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις καὶ μεταδίδωσι τοῖς ἱερεῦσι μέρος τῆς ἰδίας ἐξουσίας, ἐν οἷς πρὸς τοὺς Ἀποστόλους λέγει: «Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατὴρ κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς» (Ἰωάν. 20, 21—23. Πρβλ. Ματθ. 28, 18. 16, 19, κλ.). Κατὰ ταῦτα οἱ Λευῖται τῆς χάριτος παρουσιάζονται ὡς οἱ κατ' ἐξοχὴν συνεργοῦντες εἰς τὴν ἐπέκτασιν ἐν τοῖς ἀνθρώποις τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡς τὰ κύρια ὄργανα, δι' ὧν μετοχετεύεται ἡ σωτήριος χάρις τοῦ Θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις. Διὸ καὶ ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ καλοῦνται οὗτοι νῦν μὲν «ὑπηρέται καὶ διάκονοι Ἰησοῦ Χριστοῦ» (1 Κορ. 3, 5,—4, 1), ἐργάται καὶ στρατιῶται τῆς

βασιλείας αὐτοῦ (1 Κορ. 3, 6, 9. 2 Τιμ. 2, 3. Φιλιπ. 2, 25) καὶ ἀρχιτέκτονες τοῦ θεοδμήτου καὶ ἀκαταλύτου τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ οἰκοδομήματος (1 Κορ. 3, 10—16), νῦν δὲ οἰκονόμοι μυστηρίων Θεοῦ (1 Κορ. 4, 1), ἡγούμενοι τῶν πιστῶν, προεστῶτες, πρεσβύτεροι καὶ τ. τ. (Ἑβρ. 13, 17.—1 Τιμ. 5, 17. Τίτ. 1, 5 κλχ.). Εὐνόητον δ' ὅτι τὸ μεγαλεῖον τῆς τιμῆς καὶ ἡ θεία αἴγλη, ἥτις περιβάλλει τὸ ὄνομα τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος, τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἀντανακλᾶται τρόπον τινὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἀπεσταλμένων καὶ ἀντιπροσώπων αὐτοῦ, πρὸς οὓς αὐτὸς ἐκεῖνος ἐν τῷ προσώπῳ τῶν Ἀποστόλων λέγει: «Ὁ λαμβάνων ἐάν τινα πέμψω, ἐμὲ λαμβάνει (Ἰωάν. 13, 20), καὶ ἀπειλεῖ ὅτι «ἀνεκτότερον ἔσται γῇ Σοδόμων καὶ Γομόρρων ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ, ἥτις δὲν ἤθελε δεχθῇ αὐτούς (Ματθ. 10, 14—16).

Τὸ ὕψος καὶ ἡ σπουδαιότης τῆς ἱερωσύνης καταφαίνεται ἐφεξῆς ἐκ τοῦ ὕψους καὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ τε σκοποῦ δι' ὃν αὕτη ὑρίσταται καὶ τῶν καθηκόντων ἃ συνεπάγεται. Ὕψιστος καὶ τελικὸς σκοπὸς τοῦ συνεχίζοντος τὸ ἔργον τοῦ Λυτρωτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος ποιμένος τῆς Ἐκκλησίας καὶ καθῆκον ἱερόν ἐστιν ὁ διὰ τῆς λαμπάδος τοῦ θείου λόγου φωτισμὸς τῶν ἐσκοτισμένων συνειδήσεων, ἡ διὰ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης παρηγορία τῶν τεθλιμμένων καρδιῶν, καὶ ἡ διὰ τῆς χάριτος τῶν μυστηρίων καὶ τῆς προσευχῆς ἄφεσις τῶν ἡμαρτημένων, καταλλαγὴ πρὸς τὸν οὐράνιον Πατέρα καὶ εἰρήνευσις τοῦ ἔσω ἀνθρώπου. Καὶ τί τούτου ὑψηλότερον, εὐγενέστερον καὶ ἰδανικώτερον ὑπούργημα ἐπὶ τῆς γῆς; Ἢ τίνος ἐπαγγέλματος ἡ σπουδαιότης καὶ σημασία δύναται νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὴν τῆς ἱερωσύνης, ἥτις ἐξυπηρετεῖ αὐτὰ τὰ ὕψιστα παντὸς πνευματικοηθικοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ὄντος συμφέροντα;

Ὅθεν καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν τοσοῦτον, ὡς μὴ ὤφελε, ψυχρῶς τὰς τύχας τοῦ παρ' ἡμῖν κλήρου θεωμένην κοινωνίαν ὁ μὲν θεῖος Παῦλος γράφει: «Οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, μάλιστα οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ» (1 Τιμ. 5, 17), ἡ δὲ ἀρχαία Ἐκκλησία, προσηκόντως τιμῶσα τοὺς τὸ ὑψηλὸν καὶ δυσχερὲς τῆς ἱερωσύνης ὑπούργημα ἀναδεχομένους, διὰ διαφόρων αὐτῆς Κανόνων καὶ Διατάξεων περιεφρούρησε τὴν ἐξαιρετικὴν τῶν ἱερέων αὐτῆς τιμὴν καὶ τὸ ὀφειλόμενον σέβας (56ος Ἀποστολ. Κανών, κλχ). Οἱ δὲ θεῖοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες, πλήρεις σεβασμοῦ καὶ θάμβους πρὸς τὸ οὐράνιον τῆς ἱερωσύνης ὕψος, δυσκόλως ἐπείθοντο νὰ περιβληθῶσιν αὐτήν, θεωροῦντες ἑαυτούς: οἱ ὄντως μεγάλοι ἐκεῖνοι ἄνδρες ἀναξίους καὶ ἀνεπαρκεῖς πρὸς τηλικοῦτον ὕψος. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ὁμιλῶν διὰ μακρῶν ἐν τοῖς περὶ ἱερωσύνης θαυμασίοις αὐτοῦ λόγοις περὶ τοῦ ὕψους τούτου, λέγει πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τάδε: «Ἡ γὰρ ἱερωσύνη τελεῖται μὲν ἐπὶ γῆς, τάξιν δὲ ἐπουρανίων ἔχει πραγμάτων. . . . . Διὸ χρὴ τὸν ἱερωμένον, ὥσπερ ἐν αὐτοῖς ἑστῶτα τοῖς οὐρανοῖς, μεταξὺ τῶν δυνάμεων ἐκείνων, οὕτως εἶναι καθαρόν . . . . Ὅταν γὰρ ἴδῃς τὸν Κύριον τεθυμένον καὶ κείμενον καὶ τὸν ἱερέα ἑφεστῶτα τῷ θύματι καὶ ἐπευχόμενον καὶ πάντας ἐκείνῳ τῷ τιμίῳ φοινισσομένους αἵματι, ἆρα ἔτι μετὰ ἀνθρώπων εἶναι νομίζεις καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἑστάναι, ἀλλ' οὐκ εὐθέως ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς μετανίστασαι;» (περὶ ἱερωσ. III, δ'.) Ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, θλιβόμενος διὰ τὴν ἀναισθησίαν, μεθ' ἧς καὶ ἐκ τῶν συγχρόνων αὐτῷ τινὲς ἔσπευδον ν' ἀνέλθωσιν ἀπαράσκευοι εἰς τὰ τῆς ἱερωσύνης ἀξιώματα, γράφει μετὰ προφανοῦς ψυχικοῦ ἄλγους καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἠσχύνθην ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ὅσοι μηδὲν τῶν πολλῶν ὄντες βελτίους, μέγα μὲν οὖν εἰ καὶ μὴ πολλῷ χείρους, ἀνίπτοις χερσίν, ὃ δὴ λέγεται, καὶ ἀμυήτοις ψυχαῖς τοῖς ἁγιωτάτοις ἑαυτοὺς ἐπεισάγουσι. Καὶ πρὶν ἄξιοι γενέσθαι προσιέναι τοῖς ἱεροῖς, μεταποιοῦνται τοῦ βήματος, θλίβονταί τε καὶ ὠθοῦνται περὶ τὴν ἁγίαν τράπεζαν, ὥπερ οὐκ ἀρετῆς τύπον, ἀλλ' **ἀφορμὴν βίου** τὴν τάξιν ταύτην εἶναι νομίζοντες, οὐδὲ λειτουργίαν ὑπεύθυνον, ἀλλ' ἀρχὴν ἀνεξέταστον» (Περὶ ἱερωσ. Η, β').

Ἀλλὰ μήπως καὶ ἀπὸ καθαρῶς ἀνθρωπίνης ἀπόψεως τὸ τοῦ χριστιανοῦ ἱερέως ὑπούργημα δὲν εἶνε καὶ πάλιν τὸ εὐγενέστερον καὶ ἰδανικώτερον τῶν ὑπουργημάτων, καὶ μάλιστα ἐν σχέσει πρὸς ἰδιαιτέρους τινὰς χριστιανικοὺς λαούς, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ὁποίων ὁ ἱερὸς κλῆρος ἐξήσκησε ἰδιάζουσαν εὐεργετικὴν ἐπιρροήν; Καὶ τοιοῦτοι ὁμολογουμένως εἰσὶν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος λαοί, μάλιστα δὲ πάντων ὁ ἡμέτερος. Διότι εἶνε ἀναντίρρητον ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων καὶ τῆς Ἱστορίας βεβαιούμενον, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος κλῆρος, καθὸ πιστὸς πάντοτε διερμηνεὺς τοῦ γνησίου ἀποστολικοῦ πνεύματος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ξένος ὅλως γνωστῶν ὑπερβολῶν καὶ ὑπερφιάλων ἀξιώσεων, ὑπῆρξε πάντοτε τὸ γ' ἐπ' αὐτῷ ὁ ἀσφαλέστερος πνευματικὸς ὁδηγὸς τῶν ἐμπεπιστευμένων αὐτῷ λαῶν, οὐ λέγομεν πλέον ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν καθαρῶς ἐκκλησιαστικόν, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς αὐτὸν τὸν κοινωνικὸν τῶν λαῶν τούτων βίον. Καὶ καθόλου δὲ εἰπεῖν, ὁ ὀρθόδοξος κληρικός, ὁ εἰς τὸ ὕψος καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἰδίας ἀποστολῆς ἱστάμενος, δέον νὰ θεωρῆται ὡς τὸ συμπαθέστερον ἐν χριστιανικῇ κοινωνίᾳ πρόσωπον. Οὗτος, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας, εἶνε ὁ ἐπευλογῶν τὰς σπουδαιοτάτας τοῦ ἀνθρωπίνου βίου στιγμὰς (γέννησιν, γάμον, θάνατον), καὶ συμμετέχει ἑκάστοτε τῆς χαρᾶς καὶ τῶν θλίψεων ἑνὸς ἑκάστου τῶν πιστῶν. Εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀντιπρόσωπος τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, καθὸ ἀντιπρόσωπος τοῦ τῆς ἀγάπης Θεοῦ. Ὀρθῶς ἄρα καί τις τῶν νεωτέρων (Vinet, A. Théol. pastor, p. 20) θεὶς τὸ ἐρώτημα τί

ἐστιν ὁ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας πριμήν, συνοψίζει ὁ αὐτὸς τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν ἐν τοῖς ἑξῆς: «Εἶνε ἄνθρωπος ἀφιερώσας ἑαυτὸν εἰς τὴν διανομὴν τοῖς ἄλλοις τοῦ ἄρτου τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν καὶ οἰκειοποίησιν ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ . . . Εἶνε ἀπεσταλμένος ὅπως καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπεστάλη παρὰ τοῦ Πατρός . . . . Ἔρχεται καὶ αὐτὸς νὰ ἐπιτελέσῃ ἐξ εὐγνωμοσύνης ὅ,τι ἐξ ἀγάπης ἐπετέλεσεν ἐκεῖνος . . . Ἀκολουθεῖ τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ἐν λόγοις, ἐν ἔργοις, ἐν ὑπακοῇ».

Καὶ τώρα ἐρωτῶμεν: πῶς συμβιβάζονται τἀνωτέρω πρὸς τὰς συνήθως ἐπικρατούσας παρ' ἡμῖν προλήψεις ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐνοριακὸν κλῆρον καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ; Τίς δὲ δὲν κατανοεῖ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα, ἅτινα συνεπάγεται διά τε τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαὸν μία τοιαύτη παραγνώρισις τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ;

Ἱεροδ. Ἀθανάσιος Πιπέρας.

ΕΚΛΟΓΗ ΝΕΩΝ ΜΕΛΩΝ

τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου.

Διενεργηθεισῶν συμφώνως τῇ ἐγκαίρως ἀπολυθείσῃ Πατριαρχικῇ Ἀποδείξει τῶν πρωτοβαθμίων καὶ δευτεροβαθμίων ἐκλογῶν ἐν ἁπάσαις ταῖς ἐνορίαις τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐξελεγχθεισῶν ὑπὸ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου συνῳδὰ τῷ σχετικῷ Ἐκλογικῷ κανονισμῷ, τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ συνεκροτήθη ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἡ Ἐκλογικὴ συνέλευσις, ἡ ἀναδεικνύουσα διὰ τῆς ψήφου αὐτῆς τὰ νέα μέλη τοῦ Δ. Ε. Μ. εἰς ἀντικατάστασιν τῶν κατὰ τὴν λήξασαν περίοδον ἀποχωρούντων. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀπεχώρουν συμφώνως τοῖς Γενικοῖς Ἐθνικοῖς Κανονισμοῖς οἱ ΛΛ. ΕΕ. Ἰωάννης Βιθυνὸς ἐφέντης, Γεώργιος Μελαχρινὸς ἐφέντης, καὶ οἱ ἀξιότιμοι κκ. Κωνσταντῖνος Κωνσταντινίδης καὶ Ἀλέξανδρος Γάγκος. Ἡ Ἐκλογικὴ Συνέλευσις ἀπηρτίζετο ἐν ὅλῳ ἐκ 38 ἐκλογέων, ἤτοι τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμεν. Πατριάρχου, τῶν 12 σεβασμιωτάτων ἁγίων συνοδικῶν Ἀδριανουπόλεως Κυρίλλου, Ἀμασείας Ἀνθίμου, Ἰωαννίνων Γρηγορίου, Προύσης Ναθαναήλ, Μηθύμνης Στεφάνου, Μεσημβρίας Χαρίτωνος, Βάρνης Πολυκάρπου, Χίου Κωνσταντίνου, Κορυτσᾶς Γερβασίου, Γρεβενῶν Δωροθέου, Λιτίτσης Νικηφόρου καὶ Λέρου καὶ Καλύμνου Ἰωάννου, τῶν 8 λαϊκῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἀξιοτίμων Ι. Βιθυνοῦ, Α. Μελαχρινοῦ, Κ. Κωνσταντινίδου, Σόλωνος Καζανόβα, Ι. Μαμοπούλου, Α. Γάγκου, Α. Σούρλα καὶ Ι. Ζαγανιάρη, καὶ τῶν 17 ἀντιπροσώπων τῶν ἐνοριῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, ἅτε δὴ ἀκυρωθεισῶν ἕνεκα παρατυπιῶν 11 ἐκλογῶν.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἶτα ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῆς συνεδρίας διὰ τῆς ἀκολούθου προσλαλιᾶς:

Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
Ἐντιμότατοι Σύμβουλοι
καὶ λοιποὶ ἀγαπητοὶ οἱ τὴν ἐκλογικὴν ταύτην συνέλευσιν ἀποτελοῦντες.

Ἐπιστάντος τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἀποχωροῦσι συμφώνως τῷ νόμῳ τὰ τέσσαρα ἐκ τῶν λαϊκῶν μελῶν τοῦ ἐντίμου Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου τὰ συμπληροῦντα τὴν διετῆ αὐτῶν περίοδον, ἐδέησεν ἵνα συγκληθῇ σήμερον ἡ νενομισμένη ἐκλογικὴ συνέλευσις, ὅπως προβῶμεν ἀπὸ κοινοῦ εἰς ἐκλογὴν καὶ ἀνάδειξιν τῶν διαδεξομένων αὐτούς, καθὼς ὁρίζουσι τὰ σχετικὰ ἄρθρα τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἐθνικῶν Κανονισμῶν.

Οἱ ἀποχωροῦντες ἐφέτος εἰσίν: ὁ ἀξιότιμος κύριος Κωνσταντῖνος Κωνσταντινίδης, οἱ ἐξοχώτατοι κύριοι, Ἰωάννης Βιθυνό-ἐφένδης, Γεωργάκης Μελαγχροινό ἐφένδης καὶ ὁ ἐνδοξότατος κύριος Ἀλέξανδρος Γάγκο-ἐφένδης· οἱ τρεῖς οὗτοι τελευταῖοι ἐκλεγέντες ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ περὶ σχηματισμοῦ τοῦ Συμβουλίου Κανονισμοῦ κατὰ διαφόρους ἐποχάς, ὡς ἀντικαταστάται τῶν παραιτηθέντων ἐν τῇ πορείᾳ τῶν ἐργασιῶν, ἤτοι τῶν ἐξοχωτάτων κυρίων Γεωργίου Γεωργιάδου ἐφένδη καὶ Νικολάου Σγουρίδη-ἐφένδη, καὶ τοῦ τότε μὲν ἐπὶ νόσῳ ἀποχωρήσαντος, ἀρτίως δὲ, ὡς μετὰ πολλῆς λύπης ἐπληροφορήθημεν, ἀποδιώσαντος Κλεάνθους Ξανθοπουλίδου, εἰσὶ καὶ αὖθις νομίμως ἐκλέξιμοι.

Καὶ δὴ μετὰ τὰ προοιμιακῶς λεχθέντα ταῦτα καθῆκον πατριαρχικὸν ἐκπληρῶν ἀπονέμω δημοσίᾳ πρὸς ταῖς ὁλοψύχοις πατρικαῖς εὐλογίαις τὰς εὐχαριστίας καὶ τοὺς προσήκοντας ἐπαίνους ἐπὶ τῷ ἀκραιφνεῖ ζήλῳ, τῇ αὐταπαρνησίᾳ καὶ εὐθυδικίᾳ μεθ' ὧν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν ἕκαστος τῶν ἤδη προαποχωρησάντων καὶ τῶν νῦν ἀποχωρούντων εἰργάσθη ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφερόντων, ἐκκλησιαστικῶν τε καὶ ἐθνικῶν, καὶ ὑπὲρ τῶν ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων ὅσαι ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ Μ. Συμβούλιον.

Ὡς πρὸς τὸ ἔργον δὲ δι' ὃ συνήλθομεν, κρίνων περιττὸν ἵνα ποιήσωμαι ὑμῖν λόγον περὶ τῆς μεγάλης σπουδαιότητος τοῦ ἀξιώματος τῶν Συμβούλων καὶ περὶ τῶν προσόντων δι' ὧν ὀφείλουσιν ἵνα περικοσμῶνται οἱ εἰς αὐτὸ ἀναδεικνυόμενοι, καθὸ γνωστῶν τοῖς πᾶσι, περιορίζομαι ἵνα συστήσω ὑμῖν τοῦτο καὶ μόνον, ὅπως ἐν τῇ ἐκλογῇ λάβῃ ἕκαστος τῶν ἐκλογέων ὑπ' ὄψιν μὴ μόνον τὸ προσὸν τῆς ἀγαθῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς ἱκανότητος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς εὐκολίας τοῦ παρευρίσκεσθαι εἰς τὰς συνεδρίας τοῦ Μ. Συμβουλίου ὅσον ἐνέστι τακτικῶς, ὥστε νὰ μὴ ἀναστέλλωνται ποτε αἱ ἐργασίαι δι' ἔλλειψιν ἀπαρτίας, μηδὲ ἀναβάλλωνται αἱ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν μελῶν τοῦ Μ. Συμβουλίου ὑποβαλλόμεναι ὑποθέσεις πρὸς λύσιν τῶν ἐνδιαφερομένων.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, συνίστημι πατρικῶς ἑκάστῳ τῶν ἐκλογέων δοῦναι τὴν ψῆφον αὐτοῦ ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ καὶ εὐσυνειδησίᾳ ὑπὲρ τῶν καταλληλοτέ-

ρων· ἄνωθεν δὲ εἴθε εὐλογοῖ ὁ Κύριος καὶ καθοδηγοῖ τὰς σκέψεις καὶ ἐνεργείας πάντων εἰς τὸ ἀγαθὸν ἡμῶν. ἀμήν.

Μετὰ τὴν προσλαλιὰν ὁ Α'. Γραμματεὺς τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἀνέγνω τὴν κατωτέρω ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος πεπραγμένων τῷ Συμβουλίῳ, μεθ' ὃ ἡ συνέλευσις προέβη εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐκλογῆς. Προταθέντων δὲ ὑποψηφίων τοῦ Ἀλεξ. Γάγκου, ὡς ἐκλεξίμου καὶ αὖθις, ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἀδριανουπόλεως, τοῦ Ἰωάννου Βιθυνοῦ ἐφέντη ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἰωαννίνων, τοῦ Ἰωάννου Χατζοπούλου ὑπὸ τοῦ Σόλωνος Καζανόβα, τοῦ Ν. Φ. Γεωργιάδου ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν ἐνοριακῶν ἀντιπροσώπων Γαλανούδη, τοῦ Α. Μελαχροινοῦ ἐφέντη, ὡς ἐκλεξίμου καὶ αὖθις καὶ τούτου ὑπὸ τοῦ ἁγίου Λιτίτσης, τοῦ Ἐμμανουὴλ Ρακτιβὰν ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων Σταυροδρομίου Ἰωάννου Χατζοπούλου καὶ τοῦ Ζήση Θ. Ζήση ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν συμβούλων Α. Σούρλα, ἐγένετο μυστικὴ ψηφοφορία. Ὀνομασθέντων δ' εἶτα ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. διαλογέων τῶν ψήφων τοῦ ἁγίου Λιτίτσης Νικηφόρου καὶ τοῦ Ἀντωνίου Σούρλα καὶ τῆς διαλογῆς περατωθείσης, ἐξελέγησαν μέλη τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, τῆς ἀπολύτου πλειονοψηφίας ὁρισθείσης εἰς 20, οἱ ἑξῆς:

Ἀλέξ. Γάγκος	παμψηφεί.	
Ζήσης Θ. Ζήση	διὰ ψήφων	26
Ἰωάννης Χατζόπουλος	»	» 24
Ἐμμανουὴλ Ρακτιβὰν	»	» 23

ἐπιλαχόντων τῶν κκ. Ι. Βιθυνοῦ, Α. Μελαχροινοῦ καὶ Ν. Φ. Γεωργιάδου.

Τοῖς ἐκλεγεῖσιν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ηὔξατο τὰ εἰκότα καὶ ἡ συνεδρία διελύθη.

ΕΚΘΕΣΙΣ Δ. Ε. Μ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Συνερχομένης τῇ μεθαύριον Κυριακῇ τῆς Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως, ἥτις συνῳδὰ τοῖς Κανονισμοῖς προβήσεται εἰς ἀντικατάστασιν τῶν κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἀποχωρούντων τεσσάρων αὐτοῦ λαϊκῶν μελῶν, ἤτοι τῶν κ.κ. Ι. Βιθυνοῦ, Γ. Μελαγχροινοῦ, Α. Γάγκου καὶ Κ. Κωνσταντινίδου, ἐξ ὧν οἱ πρῶτοι τρεῖς εἰσι καὶ αὖθις ἐκλέξιμοι, ὡς ἐφεξῆς γενήσεται δῆλον, ἐκτίθησι τοῦτο κατὰ τὸ εἰωθὸς τὰς κατὰ τὸ ἤδη λῆγον ἔτος διοικητικὰς καὶ δικαστικὰς αὐτοῦ ἐργασίας.

Πρωτίστως δὲ τὸν λόγον ποιούμενον περὶ τοῦ καταρτισμοῦ αὐτοῦ γνωστὸν καθίστησιν ὅτι τοῦτο ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ὑπαρχόντων μελῶν, ἤτοι τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Δέρκων κ. Καλλινίκου, προέδρου, Μαρωνείας κ. Ἰωακείμ, Σηλυβρίας κ. Κωνσταντίου καὶ Ἐλευθερουπόλεως κ. Διονυσίου, ἐξ ὧν τὸν μὲν ἅγιον πρόεδρον ἀποχωρήσαντα ἐκ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἅτε ληξάσης τῆς περιόδου αὐτοῦ, ἀντικατέστησεν ἔναγχος ἡ Α. Σεβασμιότης ὁ ἅγιος Ἰωαννίνων κ. Γρηγόριος, τοὺς δ' ἑτέρους τρεῖς εἰς τὰς ἱερὰς Μητροπόλεις Ρόδου, Μαρωνείας καὶ Σηλυβρίας προαχθέντας, ἀντικατέστησαν οἱ Σεβασμ. Μητροπολῖται Μηθύμνης κ. Στέφανος, Χίου κ. Κωνσταντῖνος καὶ Λιτίτσης κ. Νικηφόρος, ἐκ τῶν ὡς ἄνωθι ἐξονομασθέντων καὶ νῦν ἀποχωρούντων τῶν τριῶν ἐξ αὐτῶν, πλὴν τοῦ κ. Κωνσταντινίδου, μόνου διετῆ συμπληρώσαντος περίοδον ὄντων καὶ πάλιν ἐκλεξίμων ὡς ἀντικαταστατῶν τῶν δι' ἀναπληρωματικῆς ἐκλογῆς ἐν τῇ πορείᾳ τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν παραιτησαμένων κ.κ. Γ. Γεωργιάδου, Ἠλία Κιουπετζόγλου ἀντικατασταθέντος βραδύτερον ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Σγουρίδου καὶ τούτου ὑπὸ τοῦ Γ. Μελαγχροινοῦ, καὶ Κλ. Ξανθοπουλίδου, καὶ ἐκ τῶν κ.κ. Ι. Μαμοπούλου, Ἀντ. Σούρλα, Ι. Ζαγανιάρη, καὶ Μ. Μαράσογλου, τῶν μὲν πρώτων δύο ὑπὸ τῆς πέρυσιν ἐκλογικῆς συνελεύσεως ἐκλεγέντων σὺν τοῖς κ.κ. Ι. Μ. Σταύρου, καὶ Ι. Σαραφίδου, τῶν δὲ δευτέρων δι' ἀναπληρωματικῆς ἐκλογῆς ἐλθόντων εἰς ἀντικατάστασιν τῶν δύο τελευταίων, εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τὰς ἑαυτῶν ὑποβαλόντων παραιτήσεις, ἐξ ὧν πάλιν τὸν Μ. Μαράσογλουν θανόντα ἐν τῷ μεταξὺ ἀντικατέστησεν ἐπ' ἐσχάτων ἐκλεγεὶς ὁ κ. Σόλων Καζανόβας. Ὥστε κατὰ τὴν λῆξιν τοῦ παρόντος ἔτους τὸ Συμβούλιον ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἑξῆς, ἤτοι ἐκ τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Ἰωαννίνων κ. Γρηγορίου, προέδρου, Μηθύμνης κ. Στεφάνου, Χίου κ. Κωνσταντίνου καὶ Λιτίτσης κ. Νικηφόρου, καὶ τῶν κ.κ. Ι. Βιθυνοῦ, Γ. Μελαγχροινοῦ, Ι. Μαμοπούλου, Ι. Ζαγανιάρη, Σ. Καζανόβα, Α. Γάγκου, Κ. Κωνσταντινίδου καὶ Ἀντ. Σούρλα.

Ἀρχόμενον δ' ἐφεξῆς ἐκ τῶν συνεδριάσεων αὐτοῦ, αἵτινες καθ' ἅπαν τὸ διαρρεῦσαν χρονικὸν διάστημα συνεκροτήθησαν, δηλοῖ ὅτι αὗται ἐν συνόλῳ ἀνῆλθον εἰς 83, ἐξ ὧν 32 μὲν ἐγένοντο διοικητικαί, ταχτικαί τε καὶ ἔκτακτοι, 39 δικαστικαί, καὶ 12 κοιναὶ μετὰ τοῦ ἑτέρου τῆς Ἐκκλησίας Σώματος, ἤτο τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου.

Καὶ περὶ μὲν τῶν διοικητικῶν ὑποθέσεων προκειμένου, οὐκ ὀλίγαι ἐκ τούτων καὶ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, πρὸς ταῖς ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀπολειφθείσαις, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ Συμβούλιον διὰ τῶν ἐπὶ τούτῳ ὑποβληθεισῶν ἁρμοδίως σχετικῶν αἰτήσεων καὶ ἄλλων ἐγγράφων ἀριθμουμένων ἁπάντων εἰς 340 καὶ ἐπέκεινα.

Μολονότι δὲ οὐκ εὐάριθμοι ἐξ αὐτῶν ἐν ταῖς ὡς ἀνωτέρω συνεδριάσεσιν αὐτοῦ ὁριστικῶς ἐπερατώθησαν, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῶν πληθύος καὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν πλείστων πολλὰ ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων μένουσιν εἰσέτι ἐκκρεμῆ.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς δικαστικὰς ὑποθέσεις, πλὴν τῶν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ὑπαρχουσῶν ἐνώπιον αὐτοῦ ἐκκρεμῶν, ἀριθμουμένων εἰς 15, καθ' ἅπαν τὸ χρονικὸν διάστημα παρεπέμφθησαν εἰς τὸ Συμβούλιον 37, ἐξ ὧν 13 πρωτοδίκως, 22 κατ' ἔφεσιν καὶ 2 κατ' ἀναίρεσιν, ἐκ τούτων δὲ καὶ ἐκ τῶν προηγουμένων ἐθεωρήθησαν καὶ ὁριστικὸν ἔλαβον πέρας 19, ἰσάριθμοι δὲ ἐξεδόθησαν ἀποφάσεις, πλὴν τῶν προδικαστικῶν, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν εὑρίσκονται ὑπὸ διάσκεψιν 3, καὶ 30 διαφόρων ἕνεκα λόγων μένουσιν εἰσέτι ἐκκρεμεῖς ὑπὸ συζήτησιν.

Ταῦτα, Παναγιώτατε Δέσποτα, ἐν περιλήψει καὶ κεφαλαιωδῶς εἰρημένα, τὰ ἀφορῶντα τὴν κατὰ τὸ ἐκπνεῦσαν τοῦτο ἔτος ἐργασίαν τοῦ Συμβουλίου, ἅπερ φέρον εἰς γνῶσιν Αὐτῆς τε καὶ τῆς ἐντίμου ἐκλογικῆς Συνελεύσεως ἐπικαλεῖται τὰς θεοπειθεῖς Αὐτῆς εὐχὰς καὶ διατελεῖ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 16 Μαρτίου 1901.

Διὰ τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον
ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ
† Ὁ Ἰωαννίνων ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

ΗΒΟΥΜΕΝΗ Ι.Μ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Μάρτυρες καὶ ὁμολογηταὶ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν Κίνᾳ.

Βαρύς, ὡς γνωστόν, διωγμὸς ἐξερράγη ἐν Κίνᾳ καθ' ὅλων τῶν ἐκεῖ χριστιανῶν ἐν γένει, καὶ τῶν τῆς ὀρθοδόξου ἱεραποστολῆς ἰδίᾳ, εἶνε δὲ γνωσταὶ ἤδη ἱκαναὶ λεπτομέρειαι τοῦ διωγμοῦ τούτου, ἃς παρέχουσιν ἡμῖν αὐτόπται μάρτυρες τῶν ἐν Κίνᾳ φρικαλεοτήτων, ὑπομιμνησκουσῶν τὰς ἐπὶ Νέρωνος καὶ Διοκλητιανοῦ τοιαύτας. Ἐκ προσφάτου ἐπιστολῆς πρὸς τὰς «Εἰδήσεις τῆς Μόσχας» τοῦ ἀρχιμ. Ἰννοκεντίου, ἀρχηγοῦ τῆς ἐν Κίνᾳ ὀρθοδόξου ρωσσικῆς ἱεραποστολῆς (γνωστὸν δ' ὅτι ἀπὸ ἱκανοῦ ἤδη, ὅπως ἐν Ἰαπωνίᾳ, οὕτω καὶ ἐν Κίνᾳ ἐνεργεῖ ὀρθόδοξος ρωσσικὴ ἱεραποστολή) πληροφορούμεθα, ὅτι ἡ ἀρτιπαγὴς ἐν Κίνᾳ ὀρθόδοξος Κοινότης ἔσχε τοὺς μάρτυρας καὶ ὁμολογητὰς αὐτῆς, ὑπενθυμίζοντας ἄθλους μαρτυρικοὺς τῆς ἀρχεγόνου χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ αἷσθημα ἀληθῶς ἱερᾶς συγκινήσεως ἐγγεννᾶται ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀναγνώστου πρὸ παραδειγμάτων τοιαύτης ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ αὐτοθυσίας ἐν ἡμέραις, ἃς ἥκιστα οἴμοι! διακρίνει ἔνθεος ζῆλος καὶ θρησκευτικὸς ἐνθουσιασμός.

Ἡ 11 Ἰουνίου 1900 ὑπῆρξε κυρίως ἡ ἡμέρα τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου διὰ τοὺς ἐν Πεκίνῳ ὀρθοδόξους Σίνας. Τινὲς τούτων ἐπὶ τῇ φρικτῇ ἰδέᾳ τοιούτου θανάτου καὶ τῶν βασάνων ἀπεκήρυξαν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ ἔθυσαν τοῖς εἰδώλοις, ὅπως σώσωσι τὴν ζωὴν αὐτῶν. Ἄλλοι ὅμως ἀψηφοῦντες τὰς βασάνους καὶ τὸν θάνατον, ὡμολόγουν τὸν Χριστὸν παρρησίᾳ. Φοβερὸν ὑπῆρξεν τὸ τέλος τῶν τοιούτων.

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν ὅμως αὐτῶν τῶν αὐτοπτῶν εἰδωλολατρῶν, τινὲς τῶν ὀρθοδόξων Σινῶν ἀντεμετώπιζον τὸν μαρτυρικὸν θάνατον μετὰ καταπληκτικῆς αὐτοθυσίας. Ὁ ἐκ τῶν Σινῶν ὀρθόδ. Κατηχητὴς Παῦλος Βὰν ὑπέστη τὸ μαρτύριον μὲ τὴν προσευχὴν εἰς τὰ χείλη. Ἡ διδασκάλισσα τῆς ἱεραποστολικῆς Σχολῆς Ἴγια Βὲν ἐβασανίσθη δίς. Κατὰ τὴν πρώτην φορὰν οἱ Πυγμάχοι (Βόξερ) ἀκρωταριάσαντες αὐτὴν ἔρριψαν ἡμιθανῆ κατὰ γῆς. Ἀλλ' ὅτε αὖτη συνῆλθεν ὁ φυλάσσων εἰδωλολάτρης ἀντελήφθη τῶν οἰμωγῶν αὐτῆς καὶ μετήνεγκεν αὐτὴν εἰς τὸν σταθμόν του. Μετ' ὀλίγον ὑπεβλήθη καὶ αὖθις εἰς νέας βασάνους, αἵτινες καὶ ἐπέφερον ἐπὶ τέλους τὸν θάνατον. Πλὴν κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις χαίρουσα ἀνωμολόγει τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ κατενώπιον τῶν βασανιστῶν αὐτῆς. Μετὰ τὰ φοβερὰ συμβάντα τῆς πρώτης ἐκείνης νυκτὸς τοῦ διωγμοῦ φιλειρηνικοὶ πολῖται Σῖναι εὗρον ὀκταετὲς παιδίον, τὸν Ἰωάννην Τσῦ (υἱὸν φονευθέντος ἐπίσης ἱερέως), ἀνηλεῶς ἠκρωτηριασμένον ὑπὸ τῶν Βόξερ. Εἰς τὴν ἐρώτησίν των ἂν ὑποφέρει πολύ, ὁ παῖς μὲ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη ἀπήντησεν, ὅτι «τὸ πάσχειν ὑπὲρ Χριστοῦ δὲν εἶνε βαρύ!».

Τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων ὑπῆρξε πάντοτε σπέρμα, ἐξ' οὗ ἐν χώραις εἰδωλολατρῶν ἀνεβλάστησαν ἀκμάζουσαι χριστιανικαὶ κοινότητες. Εὐχόμεθα λοιπόν, ὅπως ὁ φοβερὸς οὗτος διωγμὸς μακρὰν τοῦ ν' ἀποβῇ πρόξενος ἀποθαρρύνσεως διά τε τοὺς ὁμοδόξους ἱεραποστόλους καὶ τὸ μικρὸν ἐν Κίνᾳ ὀρθόδοξον ποίμνιον, γένηται τοὐναντίον ἀφετηρία ἐν ταῖς χώραις ἐκείναις μείζονος ζήλου καὶ εὐρυτέρας ἐπεκτάσεως τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, εἰς δόξαν τοῦ εἰπόντος «κηρυχθήσεται τὸ Εὐαγγέλιόν μου ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ» (Ματθ. 26,13.) καὶ πάλιν «πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἥξουσι καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν!».

Ὀρθόδοξοι ἐν Ἀμερικῇ. — Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθοδόξων διαφόρων ἐθνικοτήτων ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς 29, 949. Πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν ὑπάρχουσιν ἐν ὅλῳ 42 Ἐκκλησίαι καὶ 57 παρεκκλήσια.

Ι. Π.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— *Πατριαρχικὴ Ἀστικὴ Σχολὴ Μαρασλῆ.* — Ὁ ἐν Ὀδησσῷ μεγάτιμος ὁμογενὴς καὶ ἐθνικὸς εὐεργέτης ἐξοχώτατος Γρηγόριος Μαρασλῆς, γενναιόφρονι δαπάναις τοῦ ὁποίου, ὡς γνωστόν, ἀνηγέρθη ἐκ βάθρων μεγαλοπρεπὲς τὸ κτίριον τῆς Πατριαρχικῆς Ἀστικῆς Σχολῆς, πληροφορηθεὶς ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὅτι τοῦτο χρήζει εἰσέτι χρηματικῆς τινος ἐπικουρίας πρὸς τελείαν ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ, ἔσπευσε δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ, πλήρους υἱϊκῆς ἀφοσιώσεως καὶ φιλοστόργων καὶ φιλομούσων αἰσθημάτων, τὸ μὲν ἵνα ἀγγείλῃ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ὅτι προφρόνως πάνυ ἐπέρχεται καὶ αὖθις γενναιοφρόνως ἐπίκουρος εἰς ἀποπεράτωσιν τοῦ κτιρίου, τὸ δὲ δι' ἑτέρας ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς ἐφορείας τῆς Σχολῆς πανοσιολογιώτατον Μέγαν Πρωτοσύγκελλον Χρυσόστομον ἀνακοινώσῃ ὅτι ἀποστέλλει 1650 λίρας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Τῇ Α. Ε. τῷ γενναίῳ καὶ ἀνεξαντλήτῳ χορηγῷ Γρηγορίῳ Μαρασλῇ ἐξεφράσθη ἡ πλήρης εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῖς φιλοστόργοις τούτοις αἰσθήμασι.

Ὁμοίως καὶ ἡ Ἐφορεία τῆς Σχολῆς ἐξέφρασε τῇ Α. Ε. τὰς διαπύρους αὐτῆς εὐχαριστίας.

Ἡ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. ἐπιστολὴ τῆς Α. Ε. ἔχει ὧδε:

Παναγιώτατε,

Ὅτε κατὰ Σεπτέμβριον τελευτῶντα ἡ Ὑμετέρα Θειοτάτη Παναγιότης ηὐδόκησεν, ἀνακοινοῦσά μοι περὶ τῶν δυσχερειῶν, αἷς εἶχετο ἡ

σεπτὴ Ἐφορεία τῆς ἐν Φαναρίῳ Πατριαρχικῆς Ἀστικῆς Σχολῆς, νὰ ἐπικαλέσηται τὴν ἐμὴν συναντίληψιν πρὸς θεραπείαν αὐτῶν, καθορῶν, ὅτι παρὰ πάντα τὸν πόθον ἀρεστὸς νὰ φανῶ ἀδύνατος ἦτό μοι ἡ ἐκπλήρωσις τῶν εὐχῶν Αὐτῆς, ἄφατον ἠσθανόμην λύπην καὶ μέγα ἐχαλέπαινον ἐπὶ τῇ ἀδυναμίᾳ.

Ἀλλ' ὁ ἐτάζων τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων ἐμβλέψας καὶ κατιδὼν τὸν διάπυρον πόθον μου ηὐδόκησε θᾶττον ἢ ὅσον προσεδόκων νά μοι καταστήσῃ δυνατὴν τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ καί με ἀπαλλάξῃ τῆς λύπης ταύτης ἐκφαίνων αὐτὸς τὸν πόρον.

Εὐλογῶν δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ νῦν ἄσμενος σπεύδω ν' ἀγγείλω τοῦτο τῇ Ὑμετέρα Θειοτάτῃ Παναγιότητι.

Ἐπικαλούμενος ἐπὶ τούτοις τὰς θεοπειθεῖς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος εὐλαβῶς ἀσπάζομαι τὴν παναγίαν Αὐτῆς δεξιὰν καὶ διατελῶ εὐσεβάστως,

τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος

Τέκνον ἐν Χριστῷ ἐλάχιστον

Γ. ΜΑΡΑΣΛΗΣ

Ἐν Ὀδησσῷ, τῇ 17 Μαρτίου 1901.

— *Ἀπονομὴ παρασήμων.* — Εὐαρέστως πάνυ ἀνεγράφομεν ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας Ἀλέξανδρος ἀπένειμε κατ' αὐτὰς τὰ ἐξῆς παράσημα. Τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τῷ Οἰκουμ. Πατριάρχῃ τὴν μεγάλην ταινίαν τοῦ Λευκοῦ Ἀετοῦ, τοῖς σεβασμιωτάτοις μητροπολίταις Δέρκων Καλλινίκῳ, Ἀδριανουπόλεως Κυρίλλῳ, Ἀμασείας Ἀνθίμῳ καὶ Βερροίας Κωνσταντίῳ τὸ τοῦ ἁγίου Σάββα α' τάξεως, Μηθύμνης Στεφάνῳ, Κορυτσᾶς Γερβασίῳ καὶ Λιτίτσης Νικηφόρῳ, ὡς καὶ τῷ Μ. Πρωτοσυγκέλλῳ Χρυσοστόμῳ τὸ αὐτὸ β' τάξεως, τοῖς πανοσιολ. ἀρχιμαν. Φωτίῳ ἀρχιγραμματεῖ τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ Ἀποστόλῳ Χριστοδούλου διευθυντῇ τῆς Θ. Σχολῆς, καὶ τοῖς ἀξιοτίμοις Ν. Βασιλειάδῃ Ἰατρῷ, Ν. Βαλιάδῃ, ἀνεψιῷ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, καὶ Χρήστῳ Παπαϊωάννου, β'. γραμματεῖ τοῦ Α' Πατριαρχικοῦ Γραφείου, τὸ αὐτὸ ὡσαύτως γ' τάξεως.

Τινὰ τῶν ἀνωτέρω παρασήμων μετὰ τῶν σχετικῶν διπλωμάτων ἐκομίσθησαν ἤδη τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ὑπὸ τοῦ Α' γραμματέως τῆς ἐνταῦθα σερβικῆς πρεσβείας εἰς τὰ πατριαρχεῖα καὶ ἐνεχειρίσθησαν τῇ Α. Θ. Παναγιότητι.

— *Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν τοῖς Ἀνακτόροις.* — Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ, ἀγομένων παρὰ τοῖς ὀθωμανοῖς τῶν ἑορτῶν τοῦ Κουρβὰν Βαϊράμιου, ἡ Α. Θ. Παναγιότης μεταβᾶσα εἰς τὰ ἐν Γιλδὶζ ἀνάκτορα ὑπέβαλε τῇ συνοδίᾳ τῆς Α. Ε. τοῦ ἄρχοντος Μ. Λογοθέτου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου τῇ Α. Α. Μ. τῷ σεπτῷ ἡμῶν Ἄνακτι διὰ τῆς Α. Ε. τοῦ ἀρχιγραμματέως τῶν ἀνακτόρων Ταχσὶν βέη τὰς συγχαρητηρίους ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς προσρήσεις ἐκ μέρους ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν λοιπῶν αὐτόθι προσελθόντων λοιπῶν θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν. Ἡ Α. Α. Μ. ὁ σεπτὸς Ἄναξ ηὐδόκησε πάραυτα διὰ τῆς Α. Ε. τοῦ ἀρχιγραμματέως ἵνα ἐκφράσῃ τὴν πλήρη αὐτοῦ εὐαρέσκειαν ἐπὶ τοῖς συγχαρητηρίοις τούτοις.

— *Συνέντευξις.* — Χθὲς ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν συνοδίᾳ τῶν σεβασμιωτάτων ἁγίων συνοδικῶν Προύσης Ναθαναὴλ καὶ Κορυτσᾶς Γερβασίου μετέβησαν εἰς τὴν Υ. Πύλην καὶ ἔσχον συνέντευξιν μετὰ τῆς Α. Υ. τοῦ πρωθυπουργοῦ περὶ διαφόρων ἐκκρεμῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

— *Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως.* — Ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως Κύριλλος ἀδιαθετῶν ἀπῆλθε τῆς συνεδρίας τῆς Ἱ Συνόδου. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης διηρώτησε τὰ περὶ τῆς ὑγείας τῆς Α. Σ. διὰ τοῦ Δευτερεύοντος Παρθενίου.

— *Μητροπολίτης Μελενίκου.* — Ἡ Α. Π. ὁ Μητροπολίτης Μελενίκου Ἰωακεὶμ ἀνέγνω κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς εἰς Μητροπολίτην χειροτονίας αὐτοῦ τύπον ὁμολογίας μὴ φέροντα τὸ ὄνομα τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Συνοδικῇ ἀποφάσει προσκληθεῖσα ἡ Α. Πανιερότης ὑπέβαλεν ἐγκαίρως δικαιολογητικὴν ἔκθεσιν, συνεπείᾳ δὲ τούτου διωρίσθη τριμελὴς ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Ἀμασείας, Μηθύμνης καὶ Γρεβενῶν, ὅπως μελετήσῃ τὸ ζήτημα καὶ ὑποβάλῃ ἀνάλογον γνωμοδοτικὴν ἔκθεσιν διὰ τὰ περαιτέρω.

— *Μητροπολίτης Στρωμνίτσης* — Προχθὲς ἀφίκετο εἰς βασιλεύουσαν ὁ νέος μητροπολίτης Στρωμνίτσης Σωφρόνιος προερχόμενος ἐκ τῆς ἐπισκοπῆς Ἀρδαμερίου καὶ διελθὼν διὰ τῆς ἐπαρχίας Κασσανδρείας εἰς ἣν ἐντολῇ τῆς ἐκκλησίας μετέβη ὡς ἔξαρχος πρὸς παραλαβὴν τῆς περιουσίας τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Κασσανδρείας Προκοπίου. Ἡ Α. Πανιερότης κατευθυνθεῖσα εἰς τὰ πατριαρχεῖα ὑπέβαλε τὰς ἐπὶ τῇ προαγωγῇ αὐτοῦ εὐχαριστίας τῇ Α. Θ. Παναγιότητι.

Χθὲς δὲ ἐγένετο τῇ Α. Πανιερότητι, παραστάσῃ ἐνώπιον τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου τὸ εἰθισμένον Μήνυμα καὶ εἶτα ἡ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ νενομισμένη τελετὴ τῆς εὐχαριστίας.

— *Μητροπολίτης Κασσανδρείας.* — Ἡ Α. Θ. Π. εὐηρεστήθη νὰ διερωτήσῃ διὰ τοῦ Τριτεύοντος Βενιαμὶν τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ τὰ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἀσθενοῦντος εἰσέτι πανιερωτάτου μητροπολίτου Κασσανδρείας Λεοντίου.

— *Μητροπολίτης Ῥασκοπρεσρένης.* — Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἀποχαιρετίσας τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, τοὺς σεβασμιωτάτους ἁγίους συνοδικοὺς καὶ πάντας τοὺς λοιποὺς φίλους αὐτοῦ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Ῥασκοπρεσρένης Νικηφόρος προπεμφθεὶς ὑπὸ πολλῶν φίλων αὐτοῦ.

— *Ἀναχώρησις.* — Προχθὲς ἀπῆλθεν ἐπ' ἀδείᾳ εἰς Ἀθήνας ὁ Α' γραμματεὺς τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου Δ. Ξανθόπουλος.

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν συγγραφέων καὶ ἐκδοτῶν διδακτικῶν βιβλίων ὅτι συνῳδὰ τῇ ἐσχάτως ληφθείσῃ ἀποφάσει τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς δέον ὅπως μέχρι τῆς 15 προσεχοῦς μηνὸς Ἀπριλίου ὑποβάλωσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι τὰ βιβλία αὐτῶν πρὸς ἔγκρισιν καὶ καταχώρισιν ἐν τῷ ἐκδοθησομένῳ νέῳ καταλόγῳ τῶν ἐγκεκριμένων βιβλίων. Ὀφείλουσιν οὗτοι ὅπως τὰ βιβλία αὐτῶν ἅπερ, ὡς γνωστὸν θὰ ὦσιν ἔντυπα, ὑποβάλωσιν εἰς διπλοῦν δι' ἰδιαιτέρας δι' ἕκαστον αἰτήσεως αὐτῶν πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, προσάγοντες ταὐτοχρόνως καὶ τὴν περὶ ἐγκρίσεως τοῦ βιβλίου αὐτῶν σχετικὴν ἄδειαν τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργείου τῆς Σεβ. Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως. Πᾶν βιβλίον μὴ φέρον χρονολογίαν τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἢ ἐκ τῶν προτέρων ἀναγράφον ἐπ' αὐτοῦ τὴν φράσιν «ἐγκρίσει τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς» δὲν θὰ ᾖ δεκτὸν ὑπὸ τῆς εἰρημένης Ἐπιτροπῆς. Τὰ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὡς ἄνω ὁριζομένης προθεσμίας ὑποβαλλόμενα βιβλία δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, ἀλλὰ θὰ ἀναβάλλωνται πρὸς μελέτην διὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος. Τὰ ὑποβαλλόμενα βιβλία δέον πρὸς τούτοις νὰ ὦσι καλῶς δεδεμένα καὶ ἀκέραια κατὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν καὶ κατὰ ἀλφαβητικὴν τάξιν προσάγωνται τὰ τεύχη αὐτῶν πρὸς ἔγκρισιν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 Μαρτίου 1901.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

НБ ОНУ імені І.І. Мечникова

Наукова бібліотека ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

02/09/25 902472

1948

Ф.Ш 496201